ALMINE RECH

Amanda Wall
Butterflies

Dec 9, 2021 — Jan 15, 2022 | Brussels

Een figuur leunt achterover, hand achter het hoofd, het hoofd opzij gedraaid, alsof ze je probeert te zien, de nek gebogen. Lange slungelige benen, grote voeten die zijn uitgestrekt naar de toeschouwer, in een kleurenwaas met het momentum van vervormd perspectief dat zo kenmerkend is voor Wall. De voeten komen naar de toeschouwer toe, de tenen passen in een mond. “Er zijn absoluut fetisjistische elementen in mijn werk. Het is een esthetiek waar ik dol op ben, die de grenzen van intimiteit opzoekt,” bevestigt Amanda Wall. De zachtheid van de huid, handen, voeten lijkt haast rubberachtig, maar zonder de griezelige echtheid van realistische seksrobots. Dit is een levende, ademende persoon. Dat is merkbaar. De schilderijen van Wall hebben iets vochtigs, iets glanzends. De weerschijn in haar werk heeft diepte. Daar gaat het om. Deze glansdiepte is zichtbaar in het gezicht van een figuur. Het is merkbaar in hoe Wall de achtergronden schildert, de kleurvelden waar deze personages in zweven. In een ander schilderij strekt de figuur zich opnieuw uit, nu in een opblaasbaar voorwerp. Rood en roze, speelgoed dat noch een donut, noch een flamingo is. Aan één kant van het schilderij zien we een clair-obscur-effect, de schaduwen roepen het gevoel van een driedimensionale ruimte op, de figuur is behoorlijk realistisch. Aan de andere kant zien we minder contrasten, daar is het meer een schilderij. Wall verkent dit idee van gesplitste werelden, alsof de tijd of ruimte zich vertakken, zonder andere getuigen dan een meisje met een strik, dat je aanstaart met één doordringend oog, en een hurkende vrouw. Een hand met diezelfde glansdiepte, met nagels die gelakt zijn in de kleur van gerijpt zeeschuim, houdt een waterglas vast. Het waterglas is realistisch, bijna hyperrealistisch. Maar erin zit een rode tulp die veel te groot voor het glas is. Een rode tulp die neerhangt als een gigantische kers, met een slappe zwarte steel, bloedrood, hangend in een kleurenveld van varenmintgroen. Het echte maakt plaats voor iets onechts. Iets wat fictief en bedacht is, naast iets wat ik denk te hebben gezien. Er is hier ruimte voor allebei. En je weet nooit precies waar je staat.

– Lauren Fournier, curator